

KALEDOSE SLYPI ŽILA PRAEITIS

Kalėdų kaladė

Yra du metų laikai, kuriuos priešistoriniai žmonės labiau atsimėdavo, tai Vidurvasaris ir Viduržiemis — pirmasis, kada saulė, pasiekusi savo aukščiausio zenito (birželio 21-23) ir žemiausio taško (gruodžio 21-23), suka „atgal“. Tos didžiosios metinės šventės būdavo atžymimos ugnimi, lauais, aukurais ir ugniakurais. Bet kas ypač įdomu, tai kad Vidurvasario ugnys, jas sukrikščionius pavadintos „Jonių laužais, daugelyje ypač Europos kraštu tebėra plačiai praktikuojamos, bet Viduržemio ugnys beliko žinomos vos kai kuriuose paskiuose kraštuose ir tai tik kaip „Kalėdų kaladė“ (Yule log), dar tebežinoma anglosaksų ir germanų kilmės tautose ir kai kur dar praktikuojama, kaip Kalėdų švenčių žaidimas.

Sir James George Frazer savo knygoje apie prieškrikščioniškos eros tikybas ir papročius „The Golden Bough“ skyriuje „Viduržemio ugnys“ (Midwinter Fires) pabrėžia, kad ta „Kalėdų kaladė“ yra liekana seniausio Arių tikėjimo, susieto su žuoliu medžiu ir dievu Perkūnu. Dėlto lietuvių, kaip „grynųjų arių“ palikuonių mitologijoje, jei jau ne laudies apeigose, tai nors kaip žaidimas turėtų būti žinoma ir vienaip ar kitaip dar praktikuojama, bet gi taip nėra. Turint galvoje, kad lietuviai šią dieną apie savo tautos senąją tikybą, papročius ir apeigas — mažiausiai bežino, tik parodo, kurie uoliai buvo Lietuvos krikščionijai ir krikščionims, kad visos „pagoniškos“ liekanos ir net atsiminimai su šaknimis išrovė. O idiomos tos Kalėdų kaladės būta!

Dar iki devynioliktojo šimtmečio vidurio Kalėdų kaladė (trinka) buvo praktikuojama. Tai būdavo didelės sunkus žuolių blukis, kurį įdėdavo namų židinyje (ugniavietėje) į duobę taip, kad kaladės viršus pasidarytų ugniavietės pagrindas, ant kurio kurenama ugnis. Tokia žuolių kaladė yra nepaprastai atspairi ugniai ir ištervia nesudegusi — per ištisus metus — nuo vieno Kalėdų iki kito.

Sulaukus sekancijų Kalėdų, pernyktė kaladė išimama ir naują įdėdama, o senoji — žinoma, žymia dalimi pavirtusi į anglį — sutrinama, susmulkinama ir išbarstoma po laukus, kad ateinančią vasarą duotų geresnį derlių. Kitur, pav. Vestfalijoje, Kalėdų kaladė išimama iš ugniavietės kaip tik kiek apdega ir saugoma namuose atvejiu kai užėina audra su perkūnija: tą kaladę uždėjus ant ugnies židinio, perkūnas tų namų nebetrenkias.

Prancūzijoje, ypač Provence ir Flandrijoje, tas paprotys labai praktikuotas dar septynioliktame amžiuje: tokia kaladė, nuo Kalėdų vakaro per dvyliką naktų padeginta, būdavo laikoma po lova namams nuo gaisro ir perkūnijos per ištisus metus apsaugoti. Kalėdų kaladės anglis ir pelenai buvo skaitomi „vaistais“ nuo įvairiausių negalavimų žmonių ir gyvulių ir apsauga nuo raganių, piktų dvasių ir parazitų!

Iš nesudegusios kaladės dalies ūkininkai gamindavosi žagrėms noragus, tikėdami, kad tokia žagre suarus dirvą geriau pasėliai uždėda.

Ypač rimtai Kalėdų kaladės mistinė galia tikėję pietų slavai, serbai, Karpatai slavenai — huzulai, albanai ir kt., kurie Kalėdų vakarą ugnį pakurdavo tik ją išgaudami Kalėdų kaladės skalas trinant iki įkaitimo ir įsižiebimo, ir tą ugnį degindavo

be užgesimo per dvyliką naktų...

Kad žuolių medis ir dievas Perkūnas turėjo labai daug ben dra arių tikėjime, rodo jau tai, kad toks žuolių, į kurį perkūnas buvo trenkęs, skaitėsi labai šventu, tikint, kad dievo kibirkštis į jį parėjo. Labai populiarius buvo parazitinės vijoklės amalas, be to vadinamas Laumės šluota, angliškai mistletoe, kurs mėgsta augti apie žuolius apsvyniojęs. Anglo-saksuose mistletoe ir šiandien tebėra labai populiari, bet lietuviuose bežinoma iš amalo vardo, kuriam laumės šluotos priedėlis, beabejo, senovėje turėjo savo reikšmę.

Apie lietuvių žuolių medį ir dievą Perkūną Sir Frazer rašo:

„Lietuvių vyriausioji dievybė buvo Perkūnas arba Perkūns, griauštinis ir žaibų dievas, kurio panašumas su Zeusu ir Jupiteriu dažnai buvo nurodomas. Žuoliui jiems buvo šventi, ir kai krikščionijai misionieriai juos iškrito, žmonės garsiai skundėsi, kad sunaikino jų girių dievus. Perkūno garbei buvo nepertraukiamai deginamos ugnys, kurenamos tam tikrų žuolių malkomis; jei tokia ugnis užgesdavo, ji būdavo vėl įžiebiama šventųjų medžių frikija (trynimu). Žmonės aukodavo žuolių medžius geram pasėlių derliui gauti; moterys tą patį darydavo su liepos medžiais, iš ko daroma išvada, kad žuolius jie vadino vyriškais, o liepas moteriškais medžiais.

Sausros metu jie prašydami lietaus girių gilumoje aukodavo perkūnijos dievui juoda telyčią, juoda ožį ir juoda gaidį. Tokiomis progomis į tą vietą (aplinkui sukurta) iš plačios apylinkės susirinkdavo dideliais kiekiais, kur valdydavo, gerdavo ir šaukdavosi į Perkūną. Jie nešdavo tris kartus aplinkui ugnį (laužą) alaus dubenį ir tuomet alų išpildavo į liepsnas visą laiką meldami dievą, kad atsiųstų lietaus. Taigi vyriausioji lietuvių dievybė labai artimai primena Zeusą ir Jupiterį, kadangi ir šie buvo žuolių, perkūnijos ir lietaus dievai“.

J. Pr.

Ateitis

Sekant Sri Aurobindo Chose

Ateitis yra sfinksas prieš mūsų akis su dviem mintimis: energija, kuri siūlo mums į pagalbą — prižada, užginčija, pati duoda, pati ir priešinas, pati atima, tai ir vėl nori mus apvainikuoti laurų vainikais ir nužudyti. Bet reikia kovoti ir lažybas priimti.

Mes turime sutikti ateities pasiūlymą — mirtį, taip, kaip sutikome praeties suteiktą mums gyvenimą ir nereikia dėl to daug rūpintis. Viskas gimsta, pagyvena kiek ir miršta. Gyvenantieji daiktai keičia savo išlaikinę formą dėl to, kad ateitis verčia juos tai daryti. Ateitis yra neatmainoma ir negali būti atšaukiama. Niekas pasauly negali sustabdyti ateities, kad ji neatėitų, Tikslai tada ji neateis, kada mes būsim mirę, bet gyvenantieji skaitysis su ja. Gyvenantieji paliks sėklą, atečiai sėti ir auginti ją, o kas toliau bus, mes nežinome.

Eikime priekin! Jeigu neisime savo noru, laikas varu varys tai padaryti. Mūsų bukaprotiškas nejudrumas turės išnykti kaip šešėlis.

Šitas pirmynėigos žingsnis yra labai pavojingas. Kartais mes norime sustoti ir atgal grįžti nežiūrint to, kad pusę kelio jau nuėjome. Pirmyn eidami mes žinome, jog nueisime ten, kur nuo mūsų milijonai gyvybių... Proto įėjimas mes darome stebuklus, bet fizišėmis įėjomis, einame

Linksmų Švenčių Visiems

ANIS RUKAS

LIETUVIŲ VIEŠĖS ARBA ŠVENTĖS

(Pagal Simoną Daukantą laisvai atpasakota)

Pagal didelį Lietuvos senovės gerbėją Simą Daukantą paduodu metines šventes, kokias grynlietuviai senovėje švėsdavo.

Jorės arba Pavasario viešės

Pirmosios viešės šventė Trimpo arba Jorės žiemai baigiantis, kielei ledą išsipyrus, apie pirmą balandžio. Šventė taip: kiekviena apygarda, visa žmonija rengėsi visuotini: darė alų, kepė kepius, žuvį, mėsą. Po to, su savo Dievo dovana rinkosi į ertus namus. Tuo tarpu mergaitės pasipuošusios, anksti iš kiemo ėjo į girią rytų link, kur pirmieji saulės spinduliai spindėjo, tviskėjo. Baltais drabužiais, basos grįžo namo dainuodamos, skeldamos, jog pavasari sutikusios, visos linksmos šokinėdamos, ir ratuodamos. Parėję į tą kiemą, kuriame visi buvo susirinkę, apvėję namiškiams ir kaimynams linksmą Jorę arba pavasarį, kurie išgirdę linksmą naujieną pradžiu suėjo į vidų, kame žynis — taip vadinamas dvasininkas, mėsos kaušą ant skumės (stalo) stovintį paėmęs taip kalbėjo:

„O, Viešpatie Dieve, mūsų Pergūdai, Perūnė, kursai savo galyme, sunkią žiemą nuo mūsų pavarei, teikis mums javus mūsų sėtus, ir sėtinus vykinti idant jais džiaugdamiesi Tave garbintume; augink šakeles į šakas dėl ūkms žmogui ir gyvuliams, lapdink medžius, krauk žiedus, mezgink vaisius ir brandink, kad žmonės, gyvuliai, bitys ir paukščiai gautų sau peną ir džiaugdamiesi Tave garbintume. Želdink žoles, vėją, puikas (geles) ant visos žemės, mes dabar Tavęs meldžiame širdingai“.

Žmonės atsakė taip: „Linksmą pavasarį mums grąžinti, Tuo laukus ir daržus galvinti, girias žaliuodinti, suteikt vis to, ko mums reikia, idant džiaugdamiesi Tave garbintume“.

Po tos maldos žynis, įsikančes taurę ar kaušą, neliesdamas rankomis, metė per galvą tušsilpnį ir, pagaliau, liekame beme, o gražios svajonės ir noras gerėtis gyvenimo gražumais, dingsta kaip šešėlis saulei nusileidus... pasijuntame, jog esame jau sugniaužti ateities glėbyje...

Pergalėtojais yra tie, kurie drąsiai eina priekin ir atvirai priima iššaukimą ir nugaliklūtis savo drąsa. Tikslai drąsuoliai kiti seka, juokiasi iš bailių. Bet mirties niekas dar nenugalėjo. M. Š.

čia, o užpakalyje stovį žmonės sugriebė neleidami nukrist žemėn, vėl pripylė mėsos ir drovėdamiesi, pastatė dvasininkui, kuris paėmęs meldėsi tardamas: „O Tu maloningas Dieve Perūnė, senasis Tėve, žvaigždykštė, kuris visus šildai; Tu kaip Viešpats sergėk mus ir vaisius mūsų šį metų nuo žaibų, krušos ir audros, bei vėtros ir nuo visa gadinančio Pyklio“.

Po tos maldos žynis, vėl išgėręs mėsos, taurę metė per save į užpakalį taip pat kaip pirmiau, kurią stovintieji nutvėrė vėl ją pripylę mėsos liepė pakarti visiems po taurę išgerti, pradedant garbingiausiu asmeniu. Po to, vėl pripylę taurę mėsos pastatė ties žyniu, kurs ją paėmęs taip meldėsi: „Ai Dieve Perūnė, Pilvyti, gailink reikalinga rasa ir lietumi mūsų javus, žoles ir lapus, pripildyk mūsų plačias stogines (daržines) ir aruodus visu tuo, ko mums reikia, kad tuo džiaugdamiesi Tave garbintume“.

Po tos maldos, žynis vėl išgėrė mėsos taurę, išmetė per save, kurią sugriebė vėl pripylė davė žmonėms pakarti gerti. Pagėrus ėmė giedoti Perūno garbei. Tuo tarpu aukojų gyvulių aukas Perūnui, kaip ir Pergūdai, žvaigždykštėi ir Pilvyčiui. Aukų mėsą paskui žmonės valgė, gėrė ir linksminosi. Jorę skaičiavę esant visų gyvulių globėja ir užtarytoja, nes ir šiandien ūkininkai stokodami pašaro, nesulaukdami žiemos galo, dejuoja tardami:

„Ai Jorutele, Jorutele, kame tu esi?“

Vainikų arba Rasos viešės

Rašėjai rašo, kad birželio gale pradėjus vainikų arba rasos viešes švesti, šventė per 14 dienų. Kryžiotikai vainikų viešes pavadino Jono naktimi. Senieji lietuviai tą šventę minėjo kaip pasaulio ir visos šeimos įkūrimo šventę. Pagal to laiko išminčius, Perkūnas aukštybėse išperėjęs visą regimą ir neregimą pasaulį, ir karščiausia metų dieną, žmogaus šeimą išleido į žemę, tokiu laiku kad galėtų prakusti. Didesnė globali įdava tai šeimai ugnį pasiūlydumui. Ir nūdien dar sakoma: tą žmogų yra „Dievas leides į žemę“, nesako „sutvėrė“. Ir šiandien tą senovės išminčių mintį patvirtina pirmosiose aprikštųjų lietuvių knygoje, spausdintoje 1547 metais, apie sutvėrimą pasaulio pakalt. šv. Raštą. Visur vietoje „sutvėrė“ rašo „leido“; ir taip: leido saulę, leido žvaigždes, leido

jos duonos sulaukę. Visų pirma, supiojus pėdą, šeiminkas paėmė ant šmaigščio ir padirvėję pastatė dėkojo. Pergūdai, kad javus pavykino (užaugino) ir meldė, kad patiems sveikiems leistų juos suvalgyti. Jei javai buvo nevykę — maldė Perūną, kad stiprintų juos kėsti badą, ir alkį; degino aukas. Po tos maldos, šeimyna ar talka kibo į javus, kuriuos netrūkus nuvalė. Pabaigę nupynė iš vartų vainiką, kurį uždėjo ant grakščios ir linksmos moteriškos galvos, dainuodami parvedė ją į kiemą pas šeiminką, padavė jam vainiką su baltais raiščiais. Šeiminkas paėmęs dėkojo darbininkams, o vainiką pakabino trobos gale ant gembės godingoje (garbingoje) vietoje. Po to ėmė piovėjus vaišinti ir raginti valgančius ir geriančius. Taip linksminosi per visą naktį, gyrė gerus šeiminkus, mokytojus arti, ir sėti bei narsiai užlaisvę kariauti, kartų pagerbdami karėje kritusius.

Ilgų viešės arba vaišės. Ilgų viešės lietuviai šventė javus nuo laukų nuvalius ir rugius pasėjus, beje kaip šiandien sakoma — su visu kuo į namus parėjus, arba žiemai įsikūrus. Na ir dėkojo viso savo labo Kūrėjui aukodami Jam pirmalekius, ir valgius, gėrius, žuvį, mėsą, pieną, medų, midų, ir alų visame krašte. Nes visa apylinkė tiekėsi tai šventei — darė midų, alų, kepius (pyragus) kepė. Paskui suvežė visą ką Dievas kam suteikė. Susirinkę į didelį namą, jo kertose išstatė alaus ir mėsos borus ir verpeles. Po to žyniai padengė skumės ir vidury aslos sukūrė ugnį pailguotina, kur atvedė vainikais apkaistų visokios veislės gyvulių po porą: patį ir patiną. Tada žyniai tylomis savo būdu ėmė melstis, o pabaigę maldą, ėmė gyvulius mušti, ir visi tą patį darė šaukdami:

„Tai mūsų žemeliukėms, beje: žemės ūkėjoms aukojame, kad mums šį metų mūsų javų daigų, pievų negadintų, nuo ugnies, gelžies, marų, bado, ir visokių neprietelių mus saugotų“.

Na ir kepė ir virė pamušų gyvulių mėsą. Tuo tarpu moterys užugnyje susėdę plonius rykiais vadinamus, ant anglių kepė, iškepus per ugnį metė vėreikiams valgyti. Žyniai, tuo tarpu pamokslą žmonėms sakė apie pobūvį ir žmonių būdą; apie ūkės reikalus ir gėrybę, apie garbinę vyrų karėse kritusių narsą ir kantrybę.

Po to, kaip žynių sugraudinti žmonės, kiekvienas į ausį šnibždėjo žyniui savo nuodėmes ir kaltes, kuris pagrobes už plaukų lazda aptalžė, kad jis... elgėsi kaip doram žmogui... Kiekvienas taip nukentęs taip savo atgailą atlikęs, nusimines spūdinio šalin. Visiems tai atlikus, po to pačiam žyniui grobė už čiupynos ir jį aptalžė, kad netaip elgėsi kaip jam priderėjo. Žynis susitvarkęs apdarą antrą atvejį sakė pamokslą moterims, kad ūkės vilkėjo mis būty, savo vyrų klausytų, namus gerbtų, doromis motinomis ir šeiminkėmis tapti teiktų. Ir įvedė iškilmingai baltai apdarytą, vainikuotą grakščią mergaitę, kuri nešė pilną skreietę keptų plonų, ir dešiniąja koja stovėsi ant suoliuko į duris atsisukusi, kairiąją pakėlusį laikė, o kairėje rankoje laikė blai-vą kaspiną virš galvos iškelusi, dešinėje mėsos taurę laikydama stovėjo, ir taip stovėdama tais žodžiais meldėsi:

Apjavių viešės

Apjaves gėrė javus nuo laukų suvalius. Taj progai ant kalnelio dėjo akmenis aukurai. Jei daug buvo žmonių, buvo žynis, jei mažai — pats šeiminkas išėjęs javų piau su šeimyna ar su talka — visi linksminosi nau-

jos duonos sulaukę. Visų pirma, supiojus pėdą, šeiminkas paėmė ant šmaigščio ir padirvėję pastatė dėkojo. Pergūdai, kad javus pavykino (užaugino) ir meldė, kad patiems sveikiems leistų juos suvalgyti.

Jei javai buvo nevykę — maldė Perūną, kad stiprintų juos kėsti badą, ir alkį; degino aukas. Po tos maldos, šeimyna ar talka kibo į javus, kuriuos netrūkus nuvalė. Pabaigę nupynė iš vartų vainiką, kurį uždėjo ant grakščios ir linksmos moteriškos galvos, dainuodami parvedė ją į kiemą pas šeiminką, padavė jam vainiką su baltais raiščiais. Šeiminkas paėmęs dėkojo darbininkams, o vainiką pakabino trobos gale ant gembės godingoje (garbingoje) vietoje. Po to ėmė piovėjus vaišinti ir raginti valgančius ir geriančius. Taip linksminosi per visą naktį, gyrė gerus šeiminkus, mokytojus arti, ir sėti bei narsiai užlaisvę kariauti, kartų pagerbdami karėje kritusius.

Ilgų viešės arba vaišės

Ilgų viešės lietuviai šventė javus nuo laukų nuvalius ir rugius pasėjus, beje kaip šiandien sakoma — su visu kuo į namus parėjus, arba žiemai įsikūrus. Na ir dėkojo viso savo labo Kūrėjui aukodami Jam pirmalekius, ir valgius, gėrius, žuvį, mėsą, pieną, medų, midų, ir alų visame krašte. Nes visa apylinkė tiekėsi tai šventei — darė midų, alų, kepius (pyragus) kepė. Paskui suvežė visą ką Dievas kam suteikė. Susirinkę į didelį namą, jo kertose išstatė alaus ir mėsos borus ir verpeles. Po to žyniai padengė skumės ir vidury aslos sukūrė ugnį pailguotina, kur atvedė vainikais apkaistų visokios veislės gyvulių po porą: patį ir patiną. Tada žyniai tylomis savo būdu ėmė melstis, o pabaigę maldą, ėmė gyvulius mušti, ir visi tą patį darė šaukdami:

„Tai mūsų žemeliukėms, beje: žemės ūkėjoms aukojame, kad mums šį metų mūsų javų daigų, pievų negadintų, nuo ugnies, gelžies, marų, bado, ir visokių neprietelių mus saugotų“.

Na ir kepė ir virė pamušų gyvulių mėsą. Tuo tarpu moterys užugnyje susėdę plonius rykiais vadinamus, ant anglių kepė, iškepus per ugnį metė vėreikiams valgyti. Žyniai, tuo tarpu pamokslą žmonėms sakė apie pobūvį ir žmonių būdą; apie ūkės reikalus ir gėrybę, apie garbinę vyrų karėse kritusių narsą ir kantrybę.

Po to, kaip žynių sugraudinti žmonės, kiekvienas į ausį šnibždėjo žyniui savo nuodėmes ir kaltes, kuris pagrobes už plaukų lazda aptalžė, kad jis... elgėsi kaip doram žmogui... Kiekvienas taip nukentęs taip savo atgailą atlikęs, nusimines spūdinio šalin. Visiems tai atlikus, po to pačiam žyniui grobė už čiupynos ir jį aptalžė, kad netaip elgėsi kaip jam priderėjo. Žynis susitvarkęs apdarą antrą atvejį sakė pamokslą moterims, kad ūkės vilkėjo mis būty, savo vyrų klausytų, namus gerbtų, doromis motinomis ir šeiminkėmis tapti teiktų. Ir įvedė iškilmingai baltai apdarytą, vainikuotą grakščią mergaitę, kuri nešė pilną skreietę keptų plonų, ir dešiniąja koja stovėsi ant suoliuko į duris atsisukusi, kairiąją pakėlusį laikė, o kairėje rankoje laikė blai-vą kaspiną virš galvos iškelusi, dešinėje mėsos taurę laikydama stovėjo, ir taip stovėdama tais žodžiais meldėsi:

„Vaisgamtos tėveli, augink linus mums aukštus, sulyg ma-linų, kad mes kad mes nuogos nevaikščioutume“.

Tą tris kartus pasakiusi išgėrė mėsos taurę, antrą kartą

ir antrą ir vėl pripylusi trečią išgožė. Po to, iš skreito išbėrė aukštyn plonius. Tada dešinėje suoliuko kritusius, visi valgė, o kairėje vėlėms paskui nunešė į kapus į žemę sukasė. Jei aukojanti mergaitė ant vienos kojos išstovėjo antrojo suoliuko nelietusi, tada ateinančių metų vyresnė didelės brandos, ir javų vykimo, bet jei kairiąja koja kiek lietė suoliuką — reiškė ateinančių metų nevykusį javams. Po to, moterys sukibė šokinėjo, tūpinėjo dainuodamos:

„Imkimės varpstės rieskim kuodelius, statykim stakles, Vaisgamtas ant mūsų susimils, nes baniutė visų aukštoji, mūsų mergaitė nenikstėjęs ant vienos kojos išstovėjo“.

Ant galo visiems susėdus prie labai ilgo stalo (skobnio) valgyti šventos mėsos, žyniai nupioję po kasnelį metė į namo kertę žemeliukėm arba vėlėm dešinė besibastančiom, sakdami:

„Dieve žemputį priimk mūsų [maldas ir aukas ir leisk vėlėm ateiti prie mūsų skumėjų pabūti su [mumis sykių, ragauti ir valgyti ką [turime“...“

Tą patį darė ir su gėralais: nulejo po truputį nuo visų į paskobnį; patys gėrė ir linksminosi į trimitus pūsdami; giedojo ir šoko.

Ši šventė švenčiama mirusių minėjimui, mirusių įlėgimui, todėl vadiname Ilgėmis. Kitaip vadinama Velinėmis. Mat, tą dieną giroje vėles vaišino. Patys būdami viskuo perteke gailėjosi, kad prie tos Dievo dovanos nėra jų giminii ir pažįstamų mirusių, dėl to skyrė jų minėjimui dieną, vaišindami jų vėles per keturias savaites. Vaišino vėles dėl to, kad kaip aukščiausias, vėlės nebuvo atlikę viso, ką norėjo atlikti šiame gyvenime, ar liko nepalaidotos, todėl bastosi alkanos; gyvuosius tramdo, net pikta daro, todėl jų nuraminimui jas vaišino, kad pasisotinę nurimtų. To dar negana buvo. Baigdami šventę, kuri tęsiasi ilgiau negu dvi savaites, lankė kapus. Ten vėl lapyneis ir šėtruose valgė, ir gabalėlius nupioję metė po skumė. Tą patį darė gerdami — laistė sakdami:

„Eikite pasisotinę, ir [nepagadinkite grįždamos mūsų javų“...

Ant galo, aukotų gyvulių kaulus, ir likusius valgius į kapus įkasė, apraudodami mirusius savo gimes ir karėje kritusius kareivius. Toji malda vadinosi Raudonė.

Tas lietuviškas paprotis šiandien tebesilaiko apgūdėjusioje Balostekės pilyje. Užsvetėje. Uoloje, Tripencių, ir Pinės upių apylinkėje tos Raudonės kapuose teberaudomos su valgiais ir gėrimais tebėra tęsiamos.

Žiemos viešės

Kalėdos arba žiemos viešės senoje lietuvių kalboje, rodo reikšmę sutikimą senojo laiko su naujuoju, beje, senų metų su naujais. Pradedami naujus metus, baigdami senus vadino kalėdomis, nuo žodžio kalti, nes kalė į trobos sieną ragą ar vinį paženklinimui vienu metų baigos, kitų pradžios. Žyniai į žinčios sieną mūrijo naują plytą. Dar šiandien žemgaluose, ar Kurše namuose galima matyti balkiuose ir sienose po dvi rindas prikalintąs briedžių ragų, kurie jau patys, tų ragų šakos rodo metų skaičių.

Nerandame raštų apie maldas, apeigas ir aukojimus tos šventės proga. Matyt, išnaikinta kryžokų, kad neliktų žymės nė žinių, kaip lietuviai naujus

(Nukelta į 2 psl.)

LIETUVIŲ VIEŠĖS ARBA ŠVENTĖS

(Atkelta iš 1 psl.)

metus šventė. Tik pašaipūs mažmožiai menami, užsiliko suglušintiems lietuviams iš savo tautos garbingos senovės pasisąsdyti. Galima sekti, spėlioti, kad lietuviai taip pat linksmos: kaip kitose metinėse viešėse. Valgė grūdus ant skobnio šieną paskleidę. Žyniai stebėjo žvaigždes, lėmė ateitį; laimingą ar nelaimingą ateinantį metą, pagal tai kokią žvaigždę pirma regėjo. Vilko žemę parkiemus trinką, t. y. tabalus, kurių tokią pradžią paduoda:

"Tabelai, tai, tai, tai, judink, seni, kaulus, up, up, up, Senio kaulai kaip cibukai, filgi kaip botagai... Sudaužk rankų delnus".

Po to, tą trinką sudegino, kaip sunkų praeitąjį metą, vildamiesi, jog ateinantieji metai bus daug lengvesni, nereiks taip sunkiai dirbti, kaip praėjusi metai. Sudeginus senuosius metus, moterys tuoj parodė iš medžio išdrožtą lėlę, kurią vyriškiai grobstė, o moterys turėjo ją slėpti, kad nematytų ir nebeieškotų.

TRADICINIAI PATIEKALAI (SU RECEPTAIS SEIMININKĖMS)

Tradiciniai valgiai ir jų patiekimo būdai niekuomet nėra labai griežtai tautiškai atsiriboję, o ypačiai Europoje, kur, palyginti, nedidelėje erdvėje gyvena daug įvairių tautų. Visokie papročiai, o taip pat ir tradiciniai valgiai keliauja sau per tą Europą, jokių valstybių ir tautų sienų nepripažindami. Sakykime, mūsų "lietuviškieji" kaldūnai. Jie mažiau mėgiami Lenkijoje, kaip Lie-

tuvoje. Žinomi jie ir šibiriečiams. O vėlionė istorikė dr. J. Deveikė kadaise aiškino, kad tuos kaldūnus Lietuvon atvežusi karalienė Bona iš savo gimtosios Italijos, kur jie ir šiandien dar žinomi, tik vadinami "ravioli".

Arba margučiai. Tas, rodos, toks lietuviškas paprotys, kaip pat tampriai susietas su krikščioniškomis Velykomis. Iš tikrųjų jau tūkstantis metų prieš krikščionybę margučiai

buvo žinomi ir laikomi tam tikrais vaisingumo apeigų prasmenimis, o prieškrikščioniškoji daugelio Europos ir Mažosios Azijos tautų vaisingumo, derlingumo šventė tik vėliau įgavo krikščioniškąją Velykų prasmę. Dabar margučiai per Velykas dalinami daugelyje tautų, nuo Baltijos iki Juodosios jūros.

Seniai, pirm krikšto, kada lietuviai saulę tebeliaupsino, dvi savaites iškilmingai šventė saulės atogrąžų šventę. Tai buvo didelio džiaugsmo saulės gimimo, grįžimo šventė, kaip kad romėnai šventė saulės dievo Mitros gimimo šventę pradžioje, atkėlė Jėzaus gimimo dieną, kurio gimimo dieną, nė vieta nėra žinoma.

Lietuviai turėtų stengtis atgaivinti saulės atogrąžų dieną, kaip naujų metų minėjimą, kad ir Žiemos šventėmis pavadintą.

tautų ilgainiui pasiskolinti. Net toks, rodos, kiaušiai lietuviškas patiekalas kaip

AVIZINIS KISIELIUS

Jau pats žodis "kisielius", žinoma, yra gudiškos kilmės, todėl, matyt ir juo vadinamas valgis Lietuvon iš rytų bus atėjęs. Bet Lietuvoje jis taip išpildytas, kad be avizinio kisieliaus Kūčios mūsųose buvo beveik neįsivaizduojamos. Pasirodo, kad iš lietuvių ši tradicinį patiekalą gamintis išmoko ir vokiečiai. Bent Lietuvos vokiečiai.

Lietuvos vokiečių laikraštyje "Heimatsinnme" spausdinami net trys avizinio kisieliaus receptai. Juos laikraščio redakcija atsiuntė skaitytojos, tą patiekalą gaminusios dar Lietuvoje. Iš jų tik viena, Frieda Gollitz — Butkutė, pagal pavarde galėtų būti bent lietuvių kilmės. Kitos dvi, tur būt, ir kilmė yra vokiečių, o tai reiškia, kad net labai būdingi tradiciniai valgiai labai greit ir iš skirtingos tautybės kaimynų nusižiūrimi.

Avizinio kisieliaus, kaip ir kitų Kūčių patiekalų, svarbi ypatybė yra jų nemėšikumas, nes Kūčios yra lietuviams katalikams dar pasniko diena. Tuo tarpu Lietuvos vokiečiai daugiausia buvo evangelikai, vadinasi, pasnikas jų nesaistė, o todėl jie, iš lietuvių nusižiūrėję tą patiekalą, jį kiek pakaitė, taip sakant, sumėšino. Štai tie

RECEPTAI

3 svarus avizinių miltų (gali būti rupūs) sumaišyti su 2 litrais vandens. Per naktį rauginti. Kitą dieną per sietaus išsunkti skystį. Skystį supylus į puodą, pastatyti ant ugnies ir, visą laiką maišant, virinti. Virinamas skystis sustirėja. Jį tada perpilti į dubenį. Paspirginti keturkampiais supiaustytus lašinius ir, juos užpylus ant kisieliaus, valgyti.

Antrasis receptas šiek tiek sudėtingesnis. Pusę svaro avizinių dribsnių arba rupių avizinių miltų išmaišyti nedideliame vandens kiekyje. Tada, vis maišant, dar pripilti vieną litrą vandens. Gautąją masę 20 valandų rauginti. Pagreitėjimui galima pridėti truputį citrinos sulčių. Galima pridėti ir žiupsnį duonos raugo. Gerai surūgusią masę perkošti per lininę skepetaitę. Gautąjį skystį virinti, visą laiką maišant, kad nepridegtų. Sutirš-

tėjusį išvirtą kisielių perpilti į dubenį. Valgyti užpylus keptais spirgais arba su saldyto vandens padažu.

Trečiasis receptas nesiskiria nuo antrojo, tik siūloma valgyti užpylus pieno.

Tai buvusių mūsų kaimynų vokiečių receptai, kurie ši tradicinį valgį vadina, pusiau vokišku, pusiau gudišku žodžiu — "Haferkisel".

Idomu, ar daug svetų gyvenančių lietuvių šeiminių šiais metais per Kūčias ši tradicinį avizinį kisielių patiekis savo šeimoms? (m)

● Graikų vazos su juodomis figūromis priklauso archaiskam laikotarpiui. Vazos dekuratos raudonomis figūromis, buvo gaminamos dideliais kiekiais Atėnuose 500-400 metais. Jų autoriai: Eufronius, Douris ir Brygos.

KALĖDŲ NAKTIS

Mirga šviesos gintarinės, Skraido snaigės sidabrinės Ir laukuose ir pusnyuose.

Glūdi liūdi rugienojai, pasišaukę prieblandoje, Ten tik vėjas raitas joja.

O naktis plati kaip jūra, Ukanomis užsikūrę Ir svajonėmis užbūrę.

Zalias miškas nusiminęs, Tarp eglių susipynęs, Baltą sniegą žemėn barsto. M. Š.

● Logika yra mokslas, kaip pažinti proto funkcijas. Proto funkcijų svarstymas.

Estetika yra jausmų funkcijos, priklausančios subjektyviai mokslo kategorijai.

● Kubizme yra dvi pusės: 1) Kuriamoji, 2) Griaunamoji.

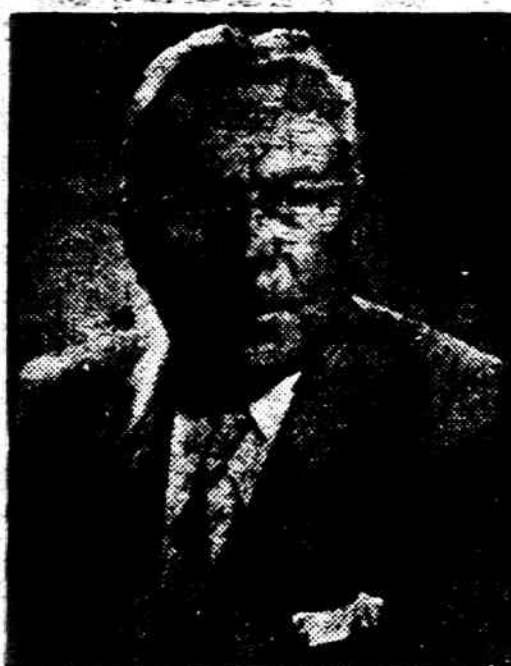
Linksmų Kalėdų ir Laimingų Naujų Metų linki visiems savo klientams ir draugams

BALTIC BAKERY
JUOZAS ANKUS

4627 So. Hermitage Ave. Tel. LA 3-1510

ir antra krautuvė
2616 W. 69 St. Tel. 737-6784

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ LINKIME VISIEMS GEROS VALIOS LIETUVIAMS

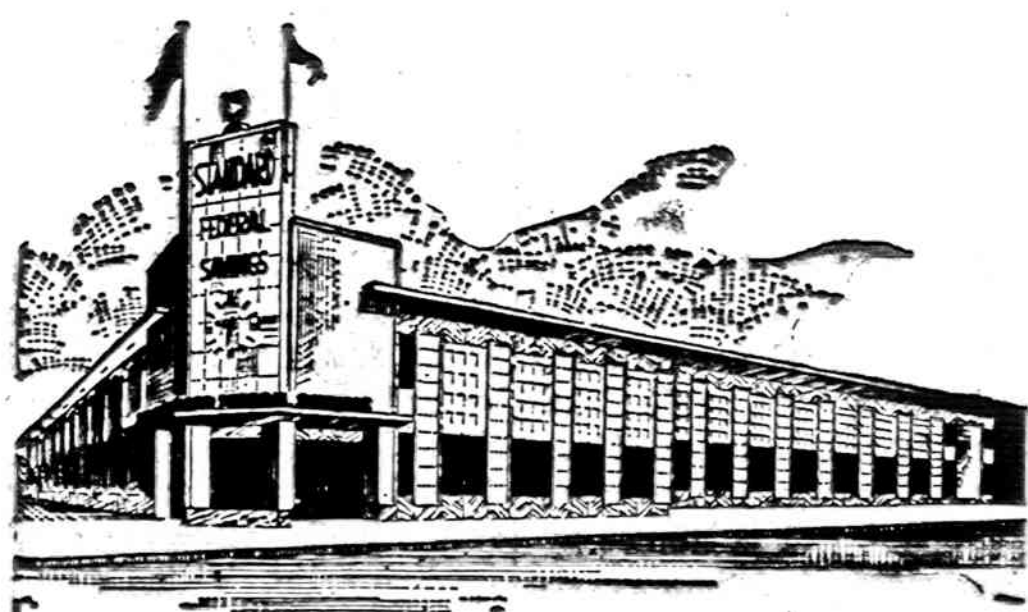
JUSTINAS MACKEVIČIUS

Standard Federal Taupymo ir
Skolinimo Bendrovės
Direktorių-Tarybos
Pirmininkas

JUSTINAS MACKEVIČIUS, Jr.

Standard Federal Taupymo ir
Skolinimo Bendrovės
Prezidentas ir
Menadžeris

**STANDARD
FEDERAL SAVINGS
and LOAN ASSOCIATION OF CHICAGO**

4192 ARCHER AVENUE

TEL. VIRGINIA 7-1141

B. R. PIETKIEWICZ, Prezidentas

CRANE SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

47 and Rockwell Street. Tel. LA 3-1083

DŽIAUGSMINGŲ KALĖDŲ IR NAUJŲ METŲ visiems kostumeriams ir prieteliams linki

FRANK ZOGAS — Prezidentas

MIDLAND SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION

4040 ARCHER AVENUE

CHICAGO, ILL. 60632

Telefonas CL 4-4470

LIGA RAITA ATJOJA...

(Iš romano "ANAPILIO PAPĖDĖJE")

Moteris stambaus sudėjimo. Jos stuomenį dar labiau apvalino rusvas klostytas sijonas ir margo kartūno palaidinė. Iš po baltos juosvų gėlių kraštis skarelės, parištos užpakalyje, žiūrėjo į Jonę malonios, kiek traukiančios akys raukšlėtais poakiais. Žandai nusivirę, subliuškę.

Apžvelgusi rausvaveidę merginą, apsisivilkusi baltųjų drobės eilutę ir pasipuošusi gintariniais ugniniais karoliais, ji šyptelėjo. Bet, nenorėdama pasirodyti be takto, tuoj nukreipė žvilgsnį naujan trobesin.

— Žiūrai, žiūrai ir neatsižiūrai Bagdžiūnų troba. Baimene gražu! Moka žmonės gyventi! Kas tiesa, tai tiesa. Nug, ar cik Bagdžiūnienė nebus tavo dzieduko krikštaduktė?

KAROLĖ PAZERAITE

— Aha, tiesa, — prisiminė ir Jonė. O gal užėiti pas juos? Ne, šiokiadieniai svečiai nepagiedaujami. Juk užimti. Norės pamylėti, ir susitrukdyt patys, ir ją sulaukys. Snekų — pašnekų, ir užklups sūtemos. Ne!

— O aš jau greit išvažiuosiu! Marijampolėn toliau mokyti, — pasisakė mergina.

— Ir dar tau maža mokslo? — nustebė moterėlė. — Gi esi mokyta. Ko gi tau dauges? Tavo dėdukas propesorius, tavo tėvas irgi buvo propesorium. Argi nori aukščiau bambos persiokti? — nusikikeno Džievvyžienė, Jonei linksmiai pritariant.

— Taip, taip, dėdiene. Noriu pakilti aukščiau už visus. Kaip paukštė, kaip skrajūnė.

— Nu jau, nu jau... Mažu

jau tokia Pono Džievo valia, — nusileido moterukė, kiek pagalojus. — O kaip tavo motulė, ar sveika?

— Motulė... — pakartojo mergina susimąsčiusi. Ir ji prisiminė juodą debesį, užtemdžiusi šviesos plotą. Vėl gūdus rūpestis užgulė jos širdį. — Motulė sunkiai taisosi po šiltinės. Jai akyse viskas dveilina. Ir kojos sunkios. Sako, lyg švinu pripiltos.

Džievvyžienė atsiduso.

— Kad žinotai, kvietkele, koks bausis tas tipusas buvo! Baimene. Vierysi, nevierysi, bet aš matau, kaip ta liga atėjo. Tep, kaip aš tavų dabar ragiu.

— Tikrai? Papasakokit, man labai įdomu būtų išgirsti.

— Nug, einu aš į tvartų malūną ir žiūrai — prieš many sustojo miglų stulpas. Paskum žiūrai: jis pradeda eiti. Ejo, ejo, priejo tvartų, nuslinko priek azaro ir cės azaru trūkko... Kad pasipylė miglos po azarą... Dar žiūrai, kas bus toliau. Gi ūmai tas stulpas grižo priek many. Tada kad nužėrė man po kojų, kad many pakratė, kaip pagalys, ištinėjau lovoje.

— Tai ir jūs nusikamavot. O aš tik 2 dienas tegulėjau. Turėjau liginti mamytę ir nenorėjau apleisti pamokų mokykloje.

— Tai matai, koks tipusas buvo, — nenugirdusi Jonės žodžių, tęsė kalbą moterėlė. — Tai sakai, kad tavo motka neatsigodo? Taigi, girdėjau, kad su "smerčiu vadavosi. Anot jo, liga raita atjoja, o pėsčia atstoja... Kad ir mano, amžiną atilsį, mergaitė... Prieš pat mirtį šaužė: "Motula, paimek nuo many tų ligų, nunešk ty toli miškan, užkask jų duobėn, užmink kojom, sulygink žemę, kad ji niekad, niekad nesikeltų." O aš jai: "Vaikeli, tu pati atsikelk ir nunešk tų ligų duobėn". Kad negaliu, motula, — ji man. "Ko gi negali?" — vėl klausiu. O ji man gūdžiu balsu: "Stovi baltais ir neleidžia"...

— Kas tas baltais? — susidomėjo Jonė.

— Mažu jos patronas. Ar pati mirtis. Kas žino. Jau beveik kapa metų praėjo nuo mano maliulės mirties, bet

lytomis širdimis, dobiliukais ar tulpėmis puosė ilgastiebes rožinės malvos. Dešinėj pro trobas tyvuliavo šventėzeris. Priešais aikštė. Senas kryžius, aptvertas tvorele. Posūkyje didžiuliai išsiskoję medžiai slėpė tokių pat seną pilką bažnyčią. Tik pats bokšto viršugalvis su kryžium kyšojo iš po margojančios žalumos.

JŪRA

Ko gaudi, ko oši, ko verki [siūbuoji,
Kam plauni pakrančių smiltynus [tylius?
Kam savo krūtinę taip sunkiai [kilnoji,
Kam sopulius savo pareiški [gilius?
M. Š.

• Archeografija — yra ap-
rašomoji archeologija.

LINKSMŲ SV. KALĖDŲ ŠVENČIŲ
IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
LINKI SAVO KLIENTAMS
IR DRAUGAMS

ST. CASIMIR MONUMENT COMPANY

HAROLD E. NELSON, Sav.

3914 WEST 111th STREET

Vienas blokas nuo Sv. Kazimiero kapinių
Tiesiog ten, kur busai sustoja

Dėl gražesnio, geresnio paminklo prieinamesne kaina —
kreiptis prie Mr. Nelson

Telefonas — CE 3-6335

SKELBKITES NAUJIENOSE

Linksmų šv. Kalėdų švenčių ir laimingų
Naujų Metų linkime visiems savo klientams,
draugams ir pažįstamiems

BRIDGEPORT DELICATESSEN

ROMUALDAS URBONAS, Sav.

3263 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608
Phone CA 5-6696

ŠV. KALĖDŲ PROGA

Sveikiname visus mūsų mielus klientus,
gimines, draugus ir pažįstamus ir linkime
daug sveikatos ir malonių švenčių

PARAMA

FOOD & LIQUORS

2534 W. 69th St. Chicago, Ill. 60629
Telef. RE 7-3332
Sav. J. JANUSAITIS ir J. MAZEIKA

ŠVENTŲ KALĖDŲ IR NAUJŲ METŲ
PROGA SVEIKINA CHICAGOS IR
JOS APYLINKES LIETUVIUS

PETER KAZANAUSKAS

MUTUAL FEDERAL

Savings and
Loan Association Prezidentas

ZIEMOS ŠVENČIŲ — KALĖDŲ IR NAUJŲ METŲ
proga sveikiname visus giminiečius, draugus ir gausius
pažįstamus

POVILAS ir SOFIJA MILASEVIČIAI

ŠIRDINGIAUSI
ŠVENČIŲ
LINKEJIMAI

Labai linksmų Kalėdų švenčių
ir LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
linkime visiems mūsų mieliems
draugams ir klientams.

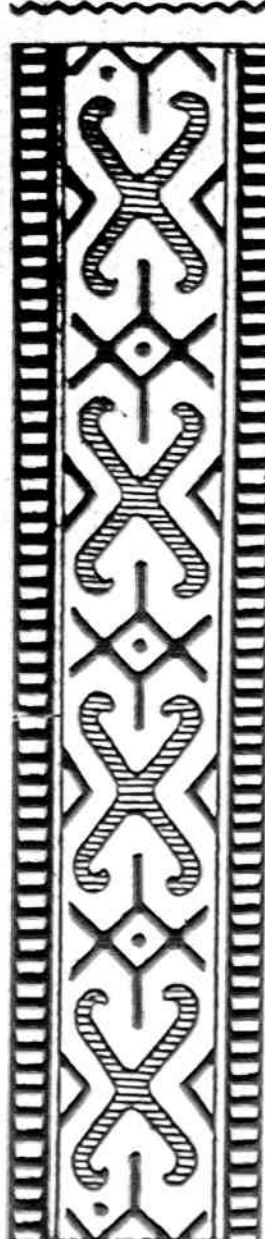
Dėkojame Jums už paramą
per šiuos praėjusius metus,
kurie buvo vieni iš geriausių.
Tikimės, kad būsite su mumis ir
1972 metais.

UNION FEDERAL SAVINGS

3430 South Halsted / Chicago / Phone: 523-2800

TURTAS VIRS \$41,000,000 / ALBERT J. AUKERS, Prezidentas

ŠYKŠTUOLIS SKRUDŽAS KALĖDŲ NAKTIES NUOTYKIS

(Charles Dickenso "Šykštuolis Skrudžas" sutrumpintas ir laisvas Kalpo Uoginiaus atpasakojimas)

Skrudžas su Marleėjumi daug metų buvo partneriai biznyje. Marleėjui mirus, Skrudžas li-
ko vienintelis jo turto paveldė-
tojas, jo testamentą vykdymo-
jas, ir tik jis vienas liūdėjo
mirusiojo Marleėjaus.

Partneriui mirus, biznio fir-
mos iškaboje Skrudžas paliko
Marleėjaus vardą. Skrudžas bu-
vo didelis šykštuolis, tikras
fainagas. Klientai jį apskūda-
vo kaip voras savo tinklu ap-
supa savąją auką; be jokio
pasigailėjimo čiulpte iščiulp-
davo paskutinį skatiką. Išvir-

riame dirbo jo samdėnys -
raštininkas. Tai darė dėl to,
kad galėtų sekti raštininką ar
jis netinginai. Tame kam-
barėlyje visada buvo tamsoka
ir šalta. Tačiau raštininkas ne-
drįsdavo savo krosnelės stip-
riau pakurti, nes anglių dėžė
buvo Skrudžo - kambaryje ir
kiekvieną kartą, kai sustyręs
nuo šalčio raštininkas užėda-
vo paimti krosnelės kiek ang-
lių, Skrudžas piktai jam pa-
sakydavo: "Turėsimė skirtis."

Jūs mane elgeta paversite,
taip daug naudodami anglių...
Kartą, labai šaltą Kūčių
dieną, Skrudžui besidarbuo-
jant kontoroje, pasigirdo malō-
nus, linksmas balsas:
— Linksmų Kalėdų, dėde!
Telaiko tave Viešpats sveiką!

— Eik sau, eik, netauškęs
niekų! — atsakė paniūręs Skru-
džas.
— Ar tau ir Kalėdos niekai,
dėde? — paklausė jį sveikinas
sūnėnas.

— O kas yra Kalėdos, jei ne
vien tik bėdos ir įkyrūs rūpes-
čiai? Pinigų nėra, o sąskaitas,
algas mokėti! Be to, jų ir lai-
kas rodo, jog metais esi senes-
nis, negu pernai buvai. Jei
įmanyčiau, tai kiekvieną tokį
gatvėmis beslankiojantį ir su
Kalėdomis besveikinantį išvir-
čiau pudingę ir pateikčiau su
kalėdine eglaitė, įsmeigtą į jo
širdį, Kūčių stalui! Taip, bū-
tinai taip padaryčiau.

Kai sūnėnas vis dėlto bandė
jį įtikinti, kad Kalėdos tėra
vienintelė metuose didelė šven-
tė ir kvietė jį pas save pietų,
tai Skrudžas rimtai įsirdęs at-
sakė: — Švesk Kalėdas saviš-
kai ir leisk man jas švesti kaip
aš noriu!

Jiems besiderant dėl Kalė-
dų švenčių šventimo, sušalęs
kambaryje raštininkas, no-
rėdamas kiek apšilti, suplojo
rankomis ir tučtuojau išgirdo:
— Tegū tik dar kartą išgir-
siu nors vieną tavo pokštą,
ir... tu atšvėsi Kalėdas nusto-
jes pas mane darbo!...

Sūnėnui griežtai atsakė, kad
pietauti pas jį neisias ir kelis
kartus griežtu tonu, rodyda-
mas duris, tarė: "Sudiev, su-
diev, sudiev!"... Sūnėnas, pa-
likęs surūgęs dėdę ir neprata-
ręs jam nė vieno nemanda-
gaus žodelio, išėjo pro duris.
Sūnėnui išėjus, kontoron

— Jėjo du pagyvenę, padorian-
apsirengę vyrai, kurie manda-
giai pasisveikinę paklojo aukų
lapą, prašydami paaukoti kiek
vargšų benamių vaikų naudai
Kalėdų progą.

— O kur dingio kalėjimai,
Darbo sąjungos namai, Draus-
mės mūlinas, įstatymas betur-
čiams globoti?...

— Kalėjimų yra net per
daug. Ir visi kiti dalykai, ku-
riuos minėjote, tebėra. Įsta-
tymas tebeveikia, bet šiurpus
skurdas, ypač per Kalėdas,
per garsiai beldžiasi į vargšų
našlaičių beturčių duris. Jų
tad vardu ir prašome paauko-
ti. Žinome, kad esate pasitu-
rintis, — kalbėjo aukų rinkė-
jai.

— Nieko! Per Kalėdas aš
pats nebaliavoju ir neturiu lė-

šų veltėdžiams šerti ir links-
minti. Eikite iš kur atėję nuo
mano vargšės galvos, — atsakė
šykštuolis Skrudžas.

Vyrai išėjo. Ore šaltis didė-
jo, migla vis labiau tirštėjo.
Tiktai išdabinti ir papuošti pa-
duotuvių langai spindėjo la-
biau negu paprastai, o žiburiai
apšvietė gatvę bevaikščiojan-
čius žmones.

Vienas vargšas, nuo šalčio
sustyręs vaikas, sustojo prie
Skrudžo kontoros durų, no-
rėdamas pagiedoti Kalėdų
giesmę. Bet vos tik pragydo:
"Telaimina jus Dievas, tegina
jus nuo vargų, bėdų... su-
pykęs Skrudžas griebė lazdele
ir taip bauriai sukeikė, jog
persigandęs vargšelis vaikas
pasišalino nutraukęs giedojį.
Pagaliau, atėjus laikui

Kontorą uždaryti, Skrudžas
kreipėsi į raštininką:
— Jei norėsi pasinaudoti vi-
sa rytojaus diena, manau, kad
bus visai teisinga, jeigu jums
už ją nemokėsiu. Negaliu mo-
kėti už nedarbo dieną. O poryt
teikis nesivėluoti, gerbiamasis,

nes... Raštininkas nedrąsiai
nusišypsavo. Ir taip jie išsis-
kyrė kiekvienas savaip Kalėdų
švesti, net nepalinkę viens
kitam linksmų švenčių...
Parėjęs namo, plačiais apy-
tamsiais laiptais belipdamas į
(Nukelta į 3-ąją)

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų Metų
linki visiems pažįstamiems

S. P. VALECKAI

IR

J. ŽEPULIONIENE

3267 South Halsted Street

Telefonas 225-3084

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų Naujų
Metų linki visiems savo klientams ir
pažįstamiems

PETER VILKELIS

Real Estate-Management
General Insurance Broker

Smith Realty Co.
Tel.: HE 4-0680

2444 1/2 W. 71st St.
Chicago, Ill. 60629

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų Metų
linkime visiems savo klientams ir draugams

JŪRA TAP

"Kur geri draugai susitinka"
U. ir K. KUPREISIAI

2638 W. 69th Street
Chicago, Ill.

Tel. PR 6-6673

JUOZAS IR SŪNUS NAJOKAIČIAI

su šeimomis linki visiems savo draugams,
buvusiems ir būsimiems klientams

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAJŲ METŲ

Nuoširdžius sveikinimus siunčiame ir Lietuvoje
likusiems artimiesiems ir draugams.

BALDŲ IR PIANINŲ PERKRAUSTYMAS
SKUBUS IR SAUGUS PATARNAVIMAS

2022 West 69th Street Chicago, Ill. 60636
Tel.: WALbrook 5-9209

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
IR

LAIMINGŲ NAJŲJŲ METŲ

linkime visiems savo kostumeriams
ir draugams

HEALTHY FOOD RESTAURANT

LIETUVIŲ VALGYKLA
JULIJA BIČIONIENĖ, Sav.

3236 So. Halsted St.

Tel. DA 6-9837

LINKSMŲ KALĖDŲ
ir
LAIMINGŲ BEI SĖKMINGŲ
1972 METŲ

VISIEMS DRAUGAMS, BIČIULIAMS,
PRIETELIAMS IR VISIEMS CHICAGOS
LIETUVIAMS LINKI

Povilas ir Sally RIDIKAI

3354 South Halsted St.

CHICAGO, ILL.

YArds 7-1911

LIETUVIŲ TAUTINĖS KAPINĖS

8201 S. KEAN AVE., WILLOW SPRINGS, ILL. 60480. Tel. GLOBE 8-0638

SVEIKINA AMERIKOS LIETUVIUS IR LINKI JIEMS LAIMINGAI
PRALEISTI ŽIEMOS ŠVENTES

Kviečiame užvažiuoti į mūsų Kapines, aplankyti
garbingų mūsų tautos vyrų ir moterų kapus, pamatyti pastatytus
puikius paminklus ir pasirinkti vietą savam sklypui. Mūsų
pareigūnai mielai noru suteiks Jums pageidaujamas informacijas.

LIETUVIŲ TAUTINIŲ KAPINIŲ VALDYBA:

POVILAS DAUBARAS, prezidentas
ALGIRDAS MICKEVICIUS, viceprezidentas
BRUNO KLEMKA, ėdininkas
MARTYNAS GUDELIS, sekretorius

DIREKTORIAI:

POVILAS DAUBARAS
MARTYNAS GUDELIS
JONAS JOKUBONIS
KSAVERAS KAUNAS
BRUNO KLEMKA

AL MICKEVICIUS
POVILAS MILASEVICIUS
GUSTAS K. RIMKUS
WALTER SLENC
JONAS ZALATORIS

SYKSTUOLIS SKRUDŽAS

(Atkelta iš 4 psl.)

antrąjį aukštą. Skrudžas pri-
siminė prieš 7-nius metus mi-
rusį savo biznio partnerį Mar-
lėjū, kurio veidas, bekišant į
duris raktą, jam pasirodė prie-

durų kabėjusiame plaktuke,
nors plaktukas nė kiek nebu-
vo pasikeitęs. Veidas nei links-
mas, nei rūstus ir į Skrudžą
žiūrėjo taip pat ramiai, kaip
begyvendamas žiūrėdavo. Dėl
to vaizdo Skrudžiui kiek neju-

ku pasidarė. Tačiau nebuvo jis
iš baltųjų, todėl taręs "Nie-
kis", peržengė slenkstį ir už-
trenkė duris.

Įėjęs butą, Skrudžas per-
ėjo per visus kambarius, vis-
ką apžiūrėjo ir, viską radęs
tvarkoje, nusirengė, apsilviko
chalatą, išsipyrė šliures, už-
sidėjo naktinę kepuraitę ir at-
sisėdo prieš židinį kiek apšilti,

pasilsėti, šilto gėrimėlio iš-
gerti. Olandiškas senas židi-
nys, kadaise sukrutas iš įvai-
riais vaizdais išmargintų olandi-
škų koklių, vaizdavo bibli-
jines scenas: čia Kainas užmu-
ša Abelį, ten faraono dukter-
ys išžvejoja Moze, kitur
"seimavoja" Abraomas, Bal-
tazaras, apaštalai, angelai, ten
kažkur — visų vaizdų viršuje

— pats Dievas žiūri į griėšnin-
kus ir didelių paiseiliu užrašė
— pats Dievas žiūri į griėšnin-
kus ir didelių paiseiliu užrašė

— Kokie niekai! — tarė sau,
kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

— Nieka! — sakau Tamstai,
niekai! — besidrašindamas kar-
tojo Skrudžas.

— Kas Tamsta esi, ir ko iš
manęs nor? — šaltai paklausė
Skrudžas.

— Klausk geriau, kas buvau,
o noriu aš labai daug ko, —
atsakė vaiduoklis. — Gyven-
damas buvau Tamstos kompa-
nionas Jokubas Marlėjus.

— Tarpe jų užsimezgė pokal-
bis. Skrudžas stengėsi juokau-
sijaukė ir virto Marlėjum...
— Kokie niekai! — tarė sau,

kiek krūptelėjęs Skrudžas, ir
vėl perėjęs per kambarius, at-
sisėdo kėdėn ir, atlošęs galvą,
žvilgtelėjo į palubėje kabojan-
tį varpelį. Varpelis judėjo, ir
paskui pradėjo skambėti, ir
jam pritarė visi namuose buvę

Lyg atsakydamas vaiduok-

LINKSMŲ ŠV. KALĖDŲ IR LAIMINGŲ
NAUJŲ METŲ LINKIME NARIAMS,
RĖMĖJAMS ir VISIEMS
LIETUVIAMS
TAURAGĖS KLUBO VALDYBA

Brighton Parko Lietuvių
Moterų Klubas

LINKI

VISOMS NAREMS, RĖMĖJAMS IR VISIEMS
LIETUVIAMS

LINKSMŲ KALĖDŲ
IR
LAIMINGŲ NAUJŲJŲ 1972
METŲ

JONISKIEČIŲ LABDARYBĖS
IR
KULTŪROS KLUBAS

LINKI LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ 1972
METŲ NAUJENOMS, VISIEMS NARIAMS IR
DRAUGAMS

JULIA SAČAUSKAS — Pirmininkė
HELEN VENGELIAUSKAS — Vicepirmininkė
ANTOINETTE KALYS — Nutarimų raštininkė
BERNICE ŽEMGULIS — Finansų raštininkė
VALERIJA SAMUOLIS — Išdininkė
ANNA KLIMAS — Kontrolės raštininkė
A. JUSAS — korespondentas

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
linkime visiems savo kostumeriams
ir draugams

Hollywood Inn

REIMONDAS RUDAUSKAS

Užeiga ir salė pramogoms

2419 W. 43 St. Tel.: VI 7-9780

Visiems nariams ir draugijos bičiuliams linki
nuotaikingai praleisti Kalėdų šventės ir
džiaugsmingai sutikti
Naujuosius Metus.

VENECUELOS LIETUBIŲ DRAUGIJOS
VALDYBA

DON VARNAS AMERIKOS
LEGIONAS POSTAS NR. 986
ir
MOTERŲ VIENETAS

Linki visiems
LINKSMŲ KALĖDŲ ir LAIMINGŲ
NAUJŲ 1972 METŲ

6816 So. Western Ave. Chicago, Ill. 60629

SYKSTUOLIS SKRUDŽAS

(Atkelta iš 5-to psl.)

Kas esi? toliau klausė Skrudžas.

As paskutinių buvusių Kalėdų dvasia.

Kokių reikalų čia atvykai?

Tavo gerovės reikalų, — atsakė dvasia.

Gerai išmiegota naktis daugiau man suteiktų gerovės, negu įsė vizitai, — pamanė sau Skrudžas.

Galį prieštarauti, — atspėjusi Skrudžo galvojimą, atsakė dvasia. Ir ištiesusi savo galingą ranką, švelniai palietė Skrudžą, tardama:

— Kelkis ir sek mane!

Iš minkšto, šilto ir patogaus guolio į šaltį ir smingančią iki kaulų drėgną ūkaną Skrudžas

nelabai norėjo eiti, bet ir neiti jis negalėjo... Baimės sukaustytas sąnariais Skrudžas sekė paskui dvasią.

— Leisk man paliesti tavo širdį. Mano palytėjimas suteiks tau drąsos ir jėgų sekti mane, — padėjusi ranką Skrudžui ant krūtinės, tarė keistoji dvasia. Ir tuojau be triukšmo prasivėrė siena ir vaiduoklis su Skrudžu atsidūrė lauke. Miestas, ūkanos ir tanša pranyko. Aplink buvo šalta, bet giedri, graži, spinduliuojančiai akinanti, baltomis sniego duknomis apsigaubusi žiemos diena. Skrudžas staiga lyg iš gilaus miego prabudęs, džiūgaudamas suplojo rankomis ir sušuko:

— Dieve brangus! Juk aš

čia augau, kūdikiu būdamas, čia begijau, čia viskas man pažįstama, taip artima ir miela. Kiekvienas takelis, kiekvienas kelmelis ir akmenukas man pažįstamas. Užrištomis akimis galėčiau vaikščioti.

Jie vis čjo tolyn. Aplink juos vėrė gyvenimas: mažais šalčio pašauštais arkliukais važiuojo ūkininkai. Jų vežimuose sėdėjo moterys ir vaikai. Jie visi atrodė patenkinti ir linksmi šūkavo. Juos visus Skrudžas pažinojo ir kiekvieną jų galėjo vadinti vardu. Kryžkelėse su žmonėmis skirdamies, linkėjo jiems ir jie vieni kitiems linkėjo linksmų Kalėdų švenčių.

Kuo linksmos Kalėdos buvo Skrudžui?... Dvasia vedė Skrudžą į nežinomą per pažįstamas jam apylinkes, pro senus

apleistus namus, mokyklas, rūmus... Visur matė daug įvairiausių. Skrudžo kadaise matytų daiktų ir žmonių. Visur ir viskas jam priminė praeitį: vaikystės dienas, draugus, mokytojus ir matytus daiktus. Beveik visur jis atpažino save, būvusį savo ir savo artimųjų žmonių prietelį, šeimos narius ir t. t. Ir prisiminė Skrudžui vargšas berniukas, kurį jis piktai nuvarė nuo savo kontoros durų, kai tasai Kalėdų naktį norėjo jam pagiedoti giesmę.

Vargšas berniukas! Aš norėčiau... — sumurmėjo jis, stuošdamas akis chalato rankovė, bet dabar jau per vėlu...

Kas yra? — paklausė dvasia, kas per vėlu?...

— Nieko, — atsakė Skrudžas. Dvasia susimąstiusi šyptelėjo, mostelėjo ranka ir tarė: — Pažiūrėsimė kitas Kalėdas!

Skrudžas pažvelgė į dvasią ir nusiminęs žingsniavo, kol prieš juos prasivėrė namų durys ir jie įėjo kambarin, kur juos linksmi pasitiko mažieji mergaitės ir berniukas. Prišokę jie linksmi ir meiliai apkabino Skrudžą kaklą ir bučiuodami kalbėjo: "Brolieli mūsų, brolieli!"

Tie vaikučiai ir tarpusavyje buvo labai meilūs. Rodos, kad jie seniai besimatė, prisiminę praeitį, kurią minėdami džiaugėsi besigėrėdami viens kitu, kad jie gražiai išaugę, kad jie gražūs, kad jų tėvas dabar toks geras, o namuose taip jauku ir miela — tikras rojus...

Skrudžas pamatęs ten aukštai prie kontoros sėdintį kontoristą, sušuko:

— Tai senis Fecvigas, kad Dievulis duotų jam sveikatos! Apsidairęs Skrudžas čia pamatė ir daugiau savo pažįstamų. Visi jie buvo linksmi, juokavo.

— Šiandien juk Prieškalėdis, tad langinės tuojau turi būti uždarytos, darbai baigti — sukomandavo senis Fecvigas.

Nedelsdami jo bendradarbiai vyrai išbėgo ir kaip matant ilgai buvo uždarinėti, uždangstyti. Sekantis senio Fecvigo įsakymas buvo išnešti iš kontoros viską, — visus, stalius kėdes, pašluoti grindis, uždegti lempas, stipriau pakurti židinį, kad šia kalėdine naktį čia būtų šilta linksmintis.

Įsakymo kartoti nereikėjo. Viskas buvo greitai ir gerai sufarkyta. Įėjo muzikantai, susirinko jaunimas ir apie 20 gražių porelių pradėjo šokti. Buvo čia ir ponis Fesvigienė ir senis Fecvigas, kurie įradę iš džiaugsmo, plodami delnais ir linksmi šūkavo: "Pui-ku! Puiku! Gražiai šokate!"... Pašokus prasidėjo žaidimas fantais. Po to vaisės. Buvo ne tik pyrago, jautienos kepsnio, faršiuotos ir kitaip paruoštos žuvies, bet ir vyno, o mėgėjams ir stipresnių gėrimų.

(Bus daugiau)

• Vienas elegantiškiausiųjų Broadwayaus frizavimo salonų nusisamdė chiromantę, tikriau sakant "raganą", kuri ponitėms darant manikiūrą tuo pačiu metu seka rankų linijas ir iš jų daro horoskopus — už ekstra atlyginimą.

Linksmų Šv. Kalėdų švenčių ir laimingų Naujų Metų linkime visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

ROOSEVELT FURNITURE BENDROVĖ

Mrs. NELLIE BERTULIS IR LEN BLATZ
2310 W. Roosevelt Road SEeley 3-4711

Gerų Kalėdų švenčių ir nuotaikingų Naujų Metų linkime šauliams, draugams ir geros valios lietuviams

VYTAUTO DIDŽIOJO ŠAULIŲ KUOPA

KALĖDŲ ŠVENČIŲ IR NAUJŲJŲ 1972 METŲ PROGA

Nuoširdžiai sveikinu ir linkiu giedrios nuotaikos švenčių metu, daug laimės, sveikatos bei džiaugsmo savo klientams, pažįstamiems ir visai lietuviškai visuomenei.

Esu dėkingas už suteiktą pagalbą visam stabui ir visiems, kurie prisidėjote vienaip ar kitaip mano rinkiminėje kampanijoje į Miesto Tarybą atstovo pareigoms. Dėkoju visiems balsuotojams, balsavusiems už mane.

JUOZAS BACEVIČIUS

Malonaus džiaugsmo Kalėdų šventėse ir didžios sėkmės Naujuose Metuose visiems savo draugams ir klientams linki

A. LAURAITIS

INSURANCE AND REAL ESTATE
4645 So. Ashland Ave. Chicago, Ill.
Telef.: LA 3-8775

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
visiems klientams linki

GREEN HORNET LOUNGE

4104 West 63rd Street
Savininkai Aldona ir Juozas Sukevičiai

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų Metų linki visiems savo kostumeriams ir draugams

KAZIO ERINGIO

California Super Service Station
4824 S. CALIFORNIA AVE.
Tel. Vİrginia 7-9327

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ
NAUJŲJŲ METŲ
linkime visiems savo klientams ir draugams

A. G. AUTO REBUILDERS

3518-24 West 63rd Street
Tel.: 776-5888
Chicago, Ill. 60629
ANICETAS GARBAČIAUSKAS, sav.

Sveikinu visus savo klientus su Kalėdų šventėmis ir Naujais Metais

STANLEY ŠAKINIS

BATŲ TAISYMO DIRBTUVĖ

4612 So. Paulina St. Tel. YArds 7-9107

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
visiems klientams ir draugams linki

BUD'S REAL ESTATE

BALYS BUDRAITIS, sav.

4307 South Kedzie Avenue Tel. 254-5551

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
visiems klientams ir draugams linki

BRONIUS ZABUKAS, Maisto krautuvė

4064 South Artesian Tel. 247-7871

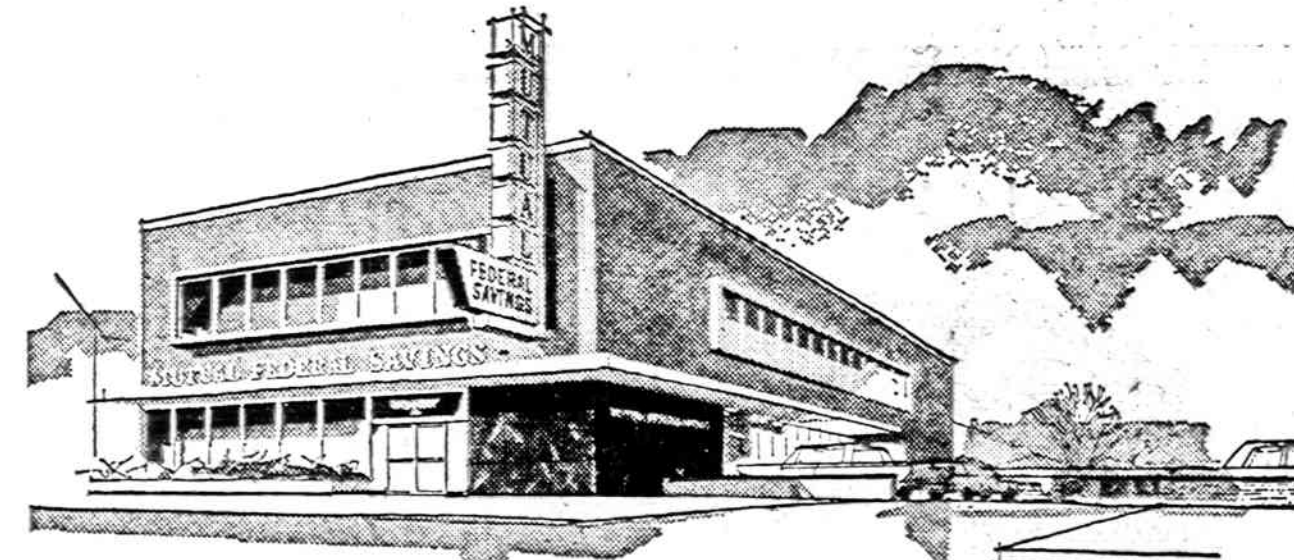
LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ
IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
visiems klientams ir draugams linki

NATALIJA IR JONAS VAZNELIAI

GIFTS INTERNATIONAL
parduotuvės savininkai

2501 West 71st Street Tel. 471-1424

SVEIKINAM "NAUJIENŲ" SKAITYTOJUS IR BENDRADARBIUS SU ŠVENTOMIS KALĖDOMIS IR LINKIM VISIEMS NUOTAIKINGŲ ŠVENČIŲ IR DAUG LAIMĖS NAUJUOSE METUOSE!

MUTUAL FEDERAL SAVINGS

AND LOAN ASSOCIATION OF CHICAGO

INSURED SAVINGS • HOME LOANS

2212 West Cermak Road • Chicago, Ill. 60608 • Tel.: 847-7747

OFFICERS
PETER KAZANAUSKAS
President
CASIMIR G. OKSAS
Exec. Vice-President
WALTER MISEVICH
Vice-President
STEPHANIE SIMONAITIS
Secretary - Treasurer
ANTHONY L. LAPINSKAS
Attorney & Ass. Secy-Treas.

DIRECTORS
PETER KAZANAUSKAS
PETER KRAUJALIS
ANTHONY L. LAPINSKAS
WALTER MISEVICH
CASIMIR G. OKSAS
JOAN K. OKSAS
STEPHANIE SIMONAITIS

OFFICE HOURS: Monday, Tuesday, Friday, 9 A.M. to 4 P.M. Thursday, 9 A.M. to 8 P.M. Saturday 9 A.M. to 1 P.M. No Business Transacted on Wednesday.

GRETA NAMO DIDELE VIETA AUTOMOBILIAMS PASTATYTI